χαριτωμένα ταμπλὼ μεταξὺ καὶ κάτι θαυμάσια πορτραῖτα τῆς Τζούλιας».

Καὶ ξαναρχίζουν πάλι τὰ χαρούμενα χρόνια. Ὁ Λαμαρτίνος γεμίζει τὴ γυναίκα του δῶρα. Σὲ κάποιο σημειωματάριο του ἔχουν βρῆ τὸν ἀκόλουθο λογαριασμό :

«Μιὰ θαυμάσια γοῦνα, ἕνα βελουδένιο παλτό, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πόσα μεταξωτὰ τῆς Κίνας, μία ἐξαίσια ρόμπα ἀπὸ ποπλίν, μιὰ μπέρτα, σκουφάκια ντανταλένια,παπούτσια, καὶ μιὰ ὥμορφη ἅμαξα. Εἶμαι χαμένος !».

Ἕνα καινούργιο δυστύχημα ἔρχεται ὅμως νὰ κτυπήση τὸν ποιητή.

Ἡ μητέρα του πεθαίνει μὲ τὸν τραγικώτερο τρόπο. Ἐκάηκε μέσα στὸ μπάνιο της. Ἦταν μιὰ βαθειὰ λύπη καὶ γιὰ τὸ γυιὸ καὶ γιὰ τὴ γυναίκα του. Αὐτὲς ἡ δυὸ μεγάλες ψυχὲς εἶχαν καταλάβει ἡ μιὰ τὴν ἄλλη καὶ ἦσαν δεμένες μὲ τὸν ἴδιο σκοπό, νὰ κάνουν εὐτυχισμένο τὸ Λαμαρτίνο.

Καὶ ἡ ζωὴ σὰν καταρράκτης κυλάει. Ἔρχεται ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1830 καὶ ἡ πόρτες τῆς Ἀκαδημίας ἀνοίγουν γιὰ τὸ μεγάλο ἄνδρα. Ἡ δόξα του βοᾶ ! Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ὁλύμπιοι ποιηταὶ πρὶν ἀπ' ὅλα εἶνε ἄνθρωποι καὶ ἡ ζωή τους συχνὰ δὲν εἶνε παρὰ ἕνας δρόμος γεμάτος φέρετρα, ἡ χαρὰ εἶνε πλεγμένη μὲ τάφους. Ὕστερα ἀπὸ τὸ γυιό,τὴ μητέρα, ὁ θάνατος θέλει νὰ πάρη καὶ τὴν κόρη.

Ἡ Τζούλια ὑποφέρει. Γιὰ τὸ ἀδύνατο σωματάκι της χρειάζεται ἕνας ἀέρας πιὸ καθαρὸς ἕνας λαμπερὸς ἥλιος. Καὶ φεύγουν γιὰ τὴ μυστηριώδη ἀνατολή, ὅπου τὸ βράδυ οἱ Ἄραβες λένε παράξενες ἱστορίες κάτω ἀπὸ τὶς σκηνές τους. Νοικιάζουν ἕνα ὡραῖο βαπόρι τὴν "Αλκηστη καὶ φεύγουν γιὰ τὸ Μπερούτ.

Τὸ βράδυ μέσα στὸ βαπόρι,κάτω ἀπὸ τὰ ἀστέρια,ὁ πατέρας κύνει τὰ ὡραιότερα ποιήματα γιὰ τὴ γυναίκα του καὶ γιὰ τὴν κόρη του.

Στὸ Μπερούτ ἀρχίζει νὰ ἐμπνέεται γιὰ τὴ Τζούλια τὰ πιὸ φαντασιακὰ διηγήματα.Ἡ Κα Λαμαρτίνου τὴν ντύνει σὰν κοριτσάκι τοῦ τόπου καὶ τὴν ζωγραφίζει τοὺς τοίχους τῆς κάμαράς της.Οἱ Ἄραβες ἔρχονται καὶ προσφέρουν δῶρα στὸ μεγάλο ἄνδρα ποὺ τὸν ὠνομάζουν "Εμίρη Φρανζί.

Ἀλλὰ ὁ ἄνεμος τοῦ χειμώνα ἔμελλε νὰ συντρίψη τὸ παιδί. Ἡ Τζούλια ἀπέθανε. Τὴν βαλσάμωσαν μὲ ἀρώματα ἀλόης καὶ κάκτου, καὶ γεννιτσάροι ὁπλισμένοι ἐφύλαγαν τὴν νεκρική της κλίνη.

Καὶ ὅταν ἡ κ. Λαμαρτίνου ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ Γολγοθᾶ, ἔφερε καὶ αὐτὴ ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου !

Ἡ πίστις καὶ ἡ ἐλπὶς πρὸς τὴν αἰωνιότητα παρηγόρησε καὶ τοὺς δυό. Ξαναγύρισαν στὸ ἔρημο Μιγύ, ἐκεῖ ποὺ τὰ παιδιά τους εἶχαν ζήσει, ἐκεῖ ποὺ κάπου σὲ καμιὰ γωνία μποροῦσε νὰ βρεθῆ κανένα ξεχασμένο παιχνιδάκι. Μιὰ καινούργια ζωὴ ἀρχίζει καὶ γιὰ τοὺς δυο. Πρώτα ἤλθε ἡ μεγάλη δόξα, ὕστερα ἡ στενοχώριες. «Ὁ Ζοσελὲν» ἐκδίδεται καὶ ὁ Λιμαρτίνος τὸν ἀφιερώνει στὴ γυναίκα του.

Εἰς τὸ ἑξῆς ἡ κ. Λαμαρτίνου θὰ εἶνε μόνο σύζυγος, τὰ γλυκὰ χρέη τῆς μητέρας δὲν θὰ τὴν ἀνησυχήσουν πιά. Παρακολουθεῖ τὴν πολιτικὴ ζωὴ τοῦ ἀνδρός της μὲ καρδιοχτύπι, τὸν περιποιεῖται, τὸν ξεκουράζει. Φροντίζει καὶ γιὰ τοὺς φτωχούς, ἔχει πολλὲς οἰκογένειες ποὺ συντηρεῖ ἰνκόγνιτο μὲ ψεύτικο ὄνομα ὡς κυρία Ντυμόν.

Ἡ ζωὴ ἔχει ὅμως καὶ βαθειὲς ἀδικίες, καὶ ἡ πολιτικὴ ἀπροσδόκητα γυρίσματα.

Ὁ ἄνδρας ποὺ ἕνας ὁλόκληρος λαὸς ἐζητωκραύγαζε, βλέπει τὴν λαϊκότητά του νὰ σβύνη καὶ ἡ κυρία Ντυμὸν ποὺ παρηγοροῦσε τοὺς δυστυχισμένους ἔμελλε μὲ τὴ σειρά της νὰ γνωρίση μέρες ἀπελπισίας, καί, ἂς ποῦμε τὴ λέξη,ἀθλιότητος.Εἰς τὸ διάστημα λίγων χρόνων βλέπουμε τὸ νοικοκυριὸ τοῦ Λαμαρτίνου νὰ ὑποφέρη μέσα στὴ στενοχώρια καὶ νὰ πιέζεται κάτω ἀπὸ τὸ θανάσιμο βάρος τῶν χρεῶν.

Ἡ κυρία Λαμαρτίνου δίνει ὅλη της τὴν περιουσία, καὶ δὲν ἀναστενάζη διόλου γιὰ τὴν καταστροφή της.Οὔτε ἕνα παράπονο. Ὑποφέρει μ' ὅλα ταῦτα, δὲν ἔχει ὅπως ὁ ποιητὴς τὴ λύρα του. Ὅλα εἶνε ἀποτελέσματα τῶν μεγάλων των ἐξόδων, τοῦ ταξειδιοῦ τους στὴν Ἀνατολή, τῆς πολιτικῆς, τῆς γενναιοδωρίας καὶ τῶν δύο.Δὲν ὑπάρχει τίποτα πιὸ θλιβερὸ καὶ πιὸ τραγικὸ ἀπὸ τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ Λαμαρίνου καὶ ἀπὸ τὰ δάκρυα τοῦ μεγάλου, γερασμένου πιά, ἀνδρός. Γράφει, γράφει ἀτέλειωτα γιὰ νὰ πληρώση τοὺς χρεώστας ποὺ μαζευόνται στὴν πόρτα του φωνάζοντας: Πληρωσέ μας.

Πολοῦν καὶ τὸ ἀγαπημένο τους Μιγύ· ἡ κυρία Λαμαρτίνου ἀναγκάζεται γιὰ νὰ ἐξοικονομίση λίγα λεπτὰ νὰ πουλήση τὸ χειρόγραφο τοῦ «Ζοσελέν».

Τὰ χρόνια περνοῦν· τὰ τελευταῖα τους εἶνε ἀκόμη πιὸ θλιβερά, ἡ γυναίκα τοῦ ποιητὴ εἶνε ἄρρωστη, ὁ βήχας σχίζει τὸ στῆθος της καὶ ὅμως ἔχει τὴ δύναμη καὶ κάθε πρωὶ πηγαίνει στὴ λειτουργία γιὰ νὰ προσευχηθῆ γιὰ ἐκεῖνον. Εἶνε 72 χρονῶν. Στὸ γυρισμὸ ξαναπέφτει στὸ κρεββάτι της, κι' ἐκεῖ μαζεύοντας β.βλία, χειρόγραφα, χαρτιὰ ἐργάζεται γιὰ τὸν Λαμαρτῖνο ὁ ὁποῖος γράφει ἀτελείωτα μ' ὅλον ποὺ ἔχει συντριβῆ ἀπὸ τὴν κούρασι.

Τὸ τέλος τῆς ζωῆς, τὸ βράδυ αὐτοῦ τοῦ ζευγαριοῦ εἶνε πολὺ θλιβερό. Εἶχαν καὶ οἱ δύο γνωρίσει τὴ μέθη τῆς δόξας καὶ τοῦ πλούτου, καὶ νὰ τώρα ποὺ δὲν τοὺς μένει τίποτα ἀπὸ τὸ θριαμβευτικὸ παρελθόν, ὁ θόρυβος τῶν ζητωκραυγῶν ἔσβυσε, δὲν ὑπάρχουν πιὰ παρὰ δύο ὄντα κάτασπρα ποὺ ἀγαπιοῦνται καὶ ποὺ ἐργάζονται κάτω ἀπὸ μιὰ φτωχικὴ λάμπα ὅπως τὸν καιρὸ τῆς νεότητος των ὅπου κάτω ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ βλέμμα τῆς κυρίας Μπίρς ἀπήγγειλαν ποιήματα. Ὁ ἕνας προσπαθεῖ νὰ κρύψη τὴν λύπην ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ἡ κυρία Λαμαρτίνου ὑπῆρξε θαυμασία στὰ τελευταῖα τους χρόνια. Ἔρχεται ὅμως καὶ ἡ σκληρὴ ἀρρωστια. Ὁ Λαμαρτῖνος ἔχει ρευματισμοὺς, εἶνε καρφωμένος στὸ κρεββάτι του καὶ δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ γράψη, κι' ἐκείνη ἐπίσης εἶνε πολὺ βαρειά, εἶνε ἕνα κουβαράκι πιὰ ἀπὸ τοὺς πόνους, Εἶνε καὶ οἱ δύο κλεισμένοι στὶς μικρὲς τους καμαροῦλες, ἕνας διαδρομᾶκος τοὺς χωρίζει καὶ δὲν μποροῦν νὰ βλέπονται πιά. Ποὺ καὶ ποὺ λένε δύο λόγια. Ὁ Λαμαρτίνος δὲν μπορεῖ νὰ πάρη νὰ τὴν δῆ, τὰ πόδια του δὲν τὸν βαστοῦνε πιά, ἀλλὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πόρτα ἀκούει τὰ ἀνεστενάγματα ἐκείνης ποὺ ἀγωνιᾶ !

Ἔξω εἶνε Μάης, μὲ λουλούδια στὰ κλαδιά, καὶ πουλιὰ στὰ δένδρα. Μέσα εἶνε ὁ ἀργὸς θάνατος ! Αὐτὰ τὰ δυὸ ὄντα ποὺ δὲν χωριστήκανε ποτὲ οὔτε στὴ χαρά, οὔτε στὴ θλίψη εἶνε μαζὺ τόσο κοντὰ καὶ τόσο μακρυά, τὴ στιγμὴ τοῦ θανάτου ! Μέσα στὸ παραλήρημα ἡ κ. Λαμαρτίνου δὲν σκέπτεται παρὰ ἐκεῖνον, τὸν ἄνδρα της, τὸν ποιητή της, θέλει νὰ σηκωθῆ νὰ τρέξη, νὰ τὸν περιποιηθῆ, νὰ τὸν γιατρέψη, ἀνασηκώνεται στὸ κρεββάτι της φωνάζοντας.

— Ὁ Ἀλφόνσος μὲ φωνάζει ! Εἶμαι βέβαια. Ἀφῆστε με νὰ πάω ! Μὲ φωνάζει !

Ὁ ἀββᾶς Ντέγκερυ ἔρχεται καὶ τῆς φέρνει τὰ ἅγια μυστήρια. Ἀπέθανε τὴν 21 Μαΐου 1863. Ὁ Λαμαρτῖνος δὲν μπόρεσε ν' ἀκολουθήση τὸ φέρετρο της. Τὴν μεταφέρανε στὸ ἀγαπημένο Μασὸν ν' ἀναπαυθῆ κοντὰ στὰ παιδιά της. Τῆς ἔκαναν μιὰ κηδεία μοναδική, ἀνταξίαν τῆς γυναικὸς ποὺ ὑπῆρξε στὴ ζωή της. Στὸ σταθμὸ ὑπάλληλοι, ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἐργάτες μὲ δάκρυα, φτωχοὶ ποὺ τοὺς εἶχε ἐπισκεφθεῖ, παρηγορήση, ἀνακουφίση. Στὴν μακρυὰ γραμμὴ τοῦ δρόμου πρὸς τὸ νεκροκροταφεῖο γονατισμένοι χωρικοὶ ἔκαναν ἕνα φράκτη, ἡ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν χτυποῦσαν ὅλες μαζὺ πένθιμα, στὸ Μονσὼ στὸ Σὰν-Σολέν, στὸ Μιγύ, σὲ ὅλα τὰ χωριὰ ἔκαναν λειτουργίες γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς της. Παντοῦ ἡ πομπὴ σταματοῦσε καὶ τὴν ἔρραναν μὲ λουλούδια. Κορίτσια μὲ ἀναμμένα κεριὰ ἀκολουθοῦσε τὸ φέρετρο τῆς κυρίας Λαμαρτίνου ποὺ χωρικοὶ τὸ ἔφεραν στοὺς ὤμους των. Καὶ ὅλος ὁκόσμος ἔκλαιγε γιατὶ ἦταν μιὰ ἁγία.

Μετάφρ. **Ποέτα**

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΗΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ἕνας διευθυντὴς Πρακτορείου συνεικεσίων στὴν Ἀμερικὴν κατεδικάσθη, κατόπιν σχετικῆς μηνύσεως, γιὰ πληρώση στὴν πελάτιδά του μὶς Νόουλς ἀποζημίωσιν 300,000 δραχμῶν γιατὶ τῆς ὑποσχέθηκε γαμβρὸν καὶ κατόπιν τὴν ἐξηπάτησε !...

* * *

Ἐκ τῶν Πρωθυπουργῶν ποὺ ἔμειναν πολλὰ χρόνια στὴν ἀρχὴ ἦταν μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ ὁ Βρατιάνο τῆς Ρουμανίας. Ἔπειτα ὁ Τίτσας, ἔπειτα ὁ Τρικούπης, ἔπειτα ὁ Κρίσπης.

* * *

Εἰς τὰ δειπνα, τῶν ὁποίων οἱ συνδαιτημόνες εἶνε τῆς σχολῆς τῆς ἀποχῆς (δηλαδὴ δὲν πίνουν), ἀντὶ σαμπάνιας καὶ ἄλλων κρασιῶν, προσφέρεται λεμονάδα καὶ παγωμένο σιρόπι.

* * *

Ὁ διευθυντὴς μεγάλου παθεναγωγείου ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, παρετήρησεν ὅτι τὰ ἐννέα δέκατα τῶν κοριτσιῶν εἰς ἡλικίαν 16 ἢ 17 ἐτῶν ἔχουν ἀνάστημα μεγαλύτερον καὶ εἶνε εὐσωμότερα ἀπὸ τὰς μητέρας των. Τὸ ἀποδίδει δὲ τοῦτο εἰς τὰς ὁδοιπορίας καὶ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ παιγνίδια.

* * *

Ἐκτὸς τῆς τελευταίας μεταπολεμικῆς μεταβολῆς τὸ κλῖμα μας ὑπέστη, ὅπως ἐπιμένουν οἱ εἰδικοί, καὶ μίαν ἄλλην πρὸ ἐτῶν, ὅταν δηλαδὴ ἐκόπηκε ὁ ἰσθμὸς τοῦ Σουέζ. Ἔκτοτε οἱ χειμῶνες εἶνε κάπως βαρύτεροι.

* * *

Ἕνας λοχίας τῶν οὐλάνων στὸ Πότσδαμ κατεδικάσθη εἰς δεσμὰ πολλῶν ἐτῶν, γιατί, ὅταν ἤθελε νὰ τιμωρήση κανένα ἀπὸ τοὺς κατωτέρους του διάταζε ὅλην τὴν διμοιρίαν νὰ διέλθῃ πρὸ αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν φτύση στὸ πρόσωπο.

* * *

Ἕνας ἐργάτης στὴν Βαλτερμόνδη τῆς Ὁλλανδίας ἐδήλωσεν ἐσχάτως στὸ δημαρχεῖο τὴν γέννησιν τοῦ εἰκοστοῦ ἐννάτου τέκνου του !!! Ὁ μοναδικὸς αὐτὸς πατέρας εἶχε ὡς τώρα τρεῖς γυναῖκες. Μὲ τὴν πρώτη γυναῖκα του ἔκαμε ἑπτὰ τέκνα,μὲ τὴν δεύτερη ἐννέα καὶ μὲ τὴν σημερινή του δεκατρία ! Εἶνε δὲ μόνον 65 ἐτῶν !...

* * *

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος παρεδόθησαν στὴν ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου χίλια ἑκατὸ πορτοφόλια, τὰ ὁποῖα οἱ ξεχασμένοι ἰδιοκτῆταί των ἄφησαν ἐντὸς τῶν δημοσίων ἁμαξῶν, οἱ δὲ εὐσυνείδητοι ἁμαξηλάται ἔσπευσαν νὰ τὰ ἀποδώσουν στὴν ἀρχήν.

Ἐκ τῶν πορτοφολίων αὐτῶν 280 περιεῖχαν ἀπὸ 30 ἕως 150 δραχμάς,47 ἀπὸ ἑκατὸν πενῆντα ἕως 300 δραχμὰς καὶ 12 ἀπὸ τὸ τριακοσίας ἕως 1,600 δραχμὰς καὶ τὰ ὑπόλοιπα ποσὰ πλέον σεβαστά, πλὴν ἐλαχίστων ποὺ ἦσαν ἐντελῶς ἀδειανά.

* * *

Τὸ βακτηρίδιον τῆς ἰνφλουέτζας, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε παρὰ ἕνας ἐλλειπὸς διπλόκοκκος, ἀνεκαλύφθη πρὸ 35—40 ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Βερολινέζου Χημικοῦ τοῦ Ἰνστιτούτου Ὑγιεινῆς Προσκάουτερ.

Ὁ Συλλέκτης